

Διδυμοτείχου Δαμασκηνός: Αφιερωμένο στα 1700 έτη από την Α' Οικουμενική Σύνοδο το 2025

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Διδυμοτείχου, Ορεστιάδος και Σουφλίου

Την Πρωτοχρονιάτικη Βασιλόπιτα του ιερού κλήρου της Ιεράς Μητροπόλεως Διδυμοτείχου, Ορεστιάδος και Σουφλίου ευλόγησε ο Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης της [κ. Δαμασκηνός](#) , την Πέμπτη 16 του μηνός Ιανουαρίου ε.έ., στην πρώτη για το νέο έτος 2025 Ιερατική Σύναξη, που πραγματοποιήθηκε στο Πνευματικό Κέντρο του Ιερού Καθεδρικού Ναού Παναγίας Ελευθερωτρίας Διδυμοτείχου.

Ο Σεβασμιώτατος με την ευκαιρία αυτή ανακοίνωσε ότι, επι τη συμπληρώσει 1700 ετών από της συγκλήσεως της Α΄ Οικουμενικής Συνόδου στη Νίκαια της Βιθυνίας το 325, η τοπική Εκκλησία αφιερώνει το 2025 στη διδασκαλία των 318 Θεοφόρων Πατέρων της Συνόδου αυτής και στο Σύμβολο της Πίστεως, με σειρά εισηγήσεων, που θα πραγματοποιηθούν καθ' όλο το έτος ανά μήνα.

Στην εναρκτήρια εισήγησή του ο Σεβασμιώτατος τόνισε:

«Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Κύριος παρατεινόμενος εἰς τοὺς αἰῶνες. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι μία διαρκῆς Πεντηκοστή. Παρά τό γεγονός ὅτι πορεύεται μέσα στον χῶρο καί τόν χρόνο ἡ διάστασή της εἶναι αἰώνια. Σταθμός στήν ἐν χρόνῳ πορεία τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ σύγκληση τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου τό 325 μ.Χ. στή Νίκαια τῆς Βιθυνίας, μέ τήν προτροπή τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου.

»Ἡ Α΄ Οἰκουμενική Σύνοδος συνεκλήθη κυρίως, γιά νά ἀντιμετωπίσει τήν αἵρεση τοῦ Ἀρείου, πού εἶχε Χριστολογική ἀπόκλιση, δηλαδή ἀναφερόταν στόν Χριστό καί ἀμφισβητοῦσε τή Θεότητά Του. Κατά τή διδασκαλία τοῦ Ἀρείου, ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ «ἦν ποτε ὅτε οὐκ ἦν», δηλαδή ὑπῆρχε χρόνος κατά τόν ὁποῖο δέν ὑπῆρχε, ὅποτε μεταξύ τοῦ Πατρός καί τοῦ Λόγου μεσολαβοῦσε ὁ χρόνος. Αὐτό σημαίνει ὅτι ὁ Ἄρειος θεωροῦσε τόν Χριστό «κτιστόν», «τρεπτόν», «ἀλλοιωτόν», τό πρῶτο κτίσμα τῆς δημιουργίας. Συγχρόνως ὑποστήριζε ὅτι δέν ὑπῆρχε πρίν γεννηθῇ καί κτίσθηκε ἐξ οὐκ ὄντων. Ἔτσι, κατά τόν Ἄρειο, ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ δέν εἶναι ἀληθινός Θεός, ἀλλά κτίσμα.

»Στό «Σύμβολο τῆς Πίστεως» τῆς Νικαίας διατυπώνεται ἡ Ὁρθόδοξη πίστη τῆς Ἐκκλησίας περί τῆς Τριαδικότητος τοῦ Θεοῦ· ὅτι ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, τό Δεύτερο πρόσωπο τῆς Ἁγίας Τριάδος πού ἐσαρκώθη καί στή συνέχεια ἐσταυρώθη δι' ἡμᾶς καί ἀνέστη ἐκ νεκρῶν γιά τή δική μας σωτηρία, εἶναι Θεός ἀληθινός καί ὑπῆρχε πρό πάντων τῶν αἰώνων. Ἄν ἀναλύσουμε περισσότερο τά σχετικά ἄρθρα θά διαπιστώσουμε ὅτι ἡ πίστη τῆς Ἐκκλησίας στή θεότητα τοῦ Λόγου, εἶναι θεμελιώδες δόγμα.

»Τό Δεύτερο Πρόσωπο τῆς Ἁγίας Τριάδος ἀποκαλεῖται «Κύριος Ἰησοῦς Χριστός». Ἡ φράση αὕτη ὑπάρχει στό σχετικό χωρίο τῆς πρὸς Φιλιππησίους ἐπιστολῆς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «διὸ καί ὁ Θεὸς αὐτὸν ὑπερύψωσε καὶ ἐχαρίσατο αὐτῷ ὄνομα τὸ ὑπὲρ πάν ὄνομα, ἵνα ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ πάν γόνυ κάμψη ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων, καὶ πᾶσα γλῶσσα ἐξομολογήσεται ὅτι Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρός» (Φιλ. β΄, 9-11). Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, τό Δεύτερο Πρόσωπο τῆς Ἁγίας Τριάδος, μέ τήν ἐνανθρώπησή Του, προσέλαβε τὴν ἀνθρώπινη φύση καί εἶναι Θεάνθρωπος. Ἔτσι, ἡ φράση «Κύριος Ἰησοῦς Χριστός» ἀναφέρεται στή Θεανθρωπότητα τοῦ Χριστοῦ, ἀφοῦ εἶναι τέλειος Θεός καί τέλειος ἄνθρωπος. Ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστὸς ἔδωσε τή μεγάλη μάχη καί νίκησε κατὰ κράτος τή δύναμη τῆς ἁμαρτίας, τήν κατάρρα τοῦ νόμου, τήν ἀδυσώπητη μοίρα τῶν θνητῶν,

τό κράτος τοῦ θανάτου. Ὅσοι βαπτίζονται στό Ὄνομα τῆς Ἀγίας καί Ὁμοουσίου καί ἀδιαιρέτου Τριάδος ἐνδύονται τόν Κύριο καί εἰσέρχονται στό Σῶμα Του, τήν Ἐκκλησία, καί μέ τή Χάρη τοῦ Πνεύματος οἰκειοποιούνται αὐτή τή νίκη ἐπὶ τοῦ θανάτου καί τῆς ἁμαρτίας.

»Ὁ Χριστός, στήν Ὁρθόδοξη πίστη μας καί στό βίωμα τῆς Ἐκκλησίας μας, εἶναι ἀχώριστος ἀπό τήν Ἐκκλησία, πού εἶναι τό Σῶμα Του, καί ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἀχώριστη ἀπό τόν Χριστό, πού εἶναι ἡ κεφαλή καί ἡ ἀπαρχή της, ἡ ζωή καί τό ἥθος της. Ὅσοι θεωροῦν ὅτι ὁ Χριστός καί ἡ Ἐκκλησία εἶναι κάτι διαφορετικό σφάλλουν οἰκτρῶς. Ἀπογυμνώνουν τόν Χριστό, τόν «Σαρκωθέντα» Θεό Λόγο, καί Τόν ἀπομονώνουν ἀπό τόν ἄνθρωπο καί τόν κόσμο. Οἱ ἀποφάσεις τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου ὑπῆρξαν πολύ σημαντικές γιά τήν Ἐκκλησία διότι, ἐκτός τῆς καταδίκης τοῦ Ἀρείου καί τῶν αἵρετικῶν δοξασιῶν του, διευκρινίσθη ὅτι ὁ Υἱός εἶναι «ὁμοούσιος τῷ Πατρί», τό δεύτερο πρόσωπο τῆς Ἀγίας Τριάδος, πού «ἐγεννήθη ἐκ τοῦ Πατρὸς πρὸ πάντων τῶν αἰώνων» καί δέν εἶναι κτίσμα τοῦ Θεοῦ-Πατρὸς· καθωρίσθη τό Πάσχα νά ἐορτάζεται τήν πρώτη Κυριακή μετά τήν πανσέληνο τῆς ἐαρινῆς ἰσημερίας· ἐθεραπεύθη τό Νοβατιανό καί Μελιτιανό σχίσμα· θεσπίστηκαν κανόνες ἀφορῶντες στή χειροτονία καί τήν προαγωγή τῶν κληρικῶν, στό βάπτισμα τῶν ἐθνικῶν εἰδωλολατρῶν καί στή ρύθμιση θεμάτων ἐκκλησιαστικῆς τάξεως καί διοικήσεως καί τέλος συντάχθηκαν τά 7 πρῶτα ἄρθρα τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως...

»Ἡ φετινὴ ἐπέτειος 1700 χρόνων ἀπὸ τῆς συγκλήσεως τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου μᾶς παρέχει τήν εὐκαιρία νά προσεγγίσουμε τό μήνυμα τῆς ἐν Χριστῷ ἀληθείας, γιά νά γίνει ἡ πίστη μας βίωμα, τρόπος καί στάση ζωῆς. Ἐκεῖνο πού χρειαζόμεθα εἶναι νά ἀφήσουμε τόν ἑαυτό μας νά πυρακτωθεῖ στή φλόγα τῆς φλογερῆς πίστεως καί τῆς ἐμπνεύσεως τῶν 318 θεοφόρων Πατέρων, διότι, ὁ μέγιστος ἐχθρὸς τῶν χριστιανῶν εἶναι ἡ ἀδιαφορία, πού συνεπάγεται τήν ἀπώλεια τῆς αὐτοσυνειδησίας μας, τή φθορά τῆς Πίστεώς μας καί τήν ἀλλοίωση τοῦ ἥθους μας».

Το ἀπόγευμα της αὐτῆς ἡμέρας ὁ Σεβασμιώτατος προέστη της ακολουθίας τοῦ Μεγάλου Εσπερινοῦ, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Οσίου Ἀντωνίου τοῦ Μεγάλου, εὐλόγησε τοὺς ἄρτους καὶ μίλησε κατάλληλα στὸν Ἱερό Ενοριακό Ναό Τιμίου Σταυροῦ Στέρνας, Παρεκκλήσιο τοῦ οποίου τιμάται ἐπ' ὀνόματι τοῦ καθηγητοῦ της ἐρήμου καὶ θεμελιωτοῦ τοῦ ἀναχωρητικοῦ μοναχισμοῦ.

[ΠΑΤΗΣΤΕ ΕΔΩ ΓΙΑ ΤΟ ΣΧΕΤΙΚΟ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΥΛΙΚΟ](#)